THE SHEPHERD OF ISRAEL

ENGLISH DEPARTMENT

VOL. XI. NO. 3 — 50 CENTS A YEAR — NOVEMBER, 1928.

JESUS, THE LIGHT OF THE WORLD

"Arise shine; for thy light is come, and the glory of the Lord is risen upon thee. For behold, the darkness shall cover the earth, and gross darkness the people; but the Lord shall rise upon thee, and His glory shall be seen upon thee. And the Gentiles shall come to thy light and kings to the brightness of thy rising." (Isaiah 60:1).

Dear Jewish brethren, Isaiah in this passage speaks of "thy light is come." All our Jewish people and all Christians believe that not only in Isaiah, but in a great many of the other old Testament writings, we have the promise from Almighty God of a Redeemer, who will save His people from the darkness of Sin and bring them to the marvelous Light, yea, even to the light of the world which is Christ Jesus our Lord. The prophecies are most explicit, so that if we will diligently study them, with a prayerful dependence upon divine aid, we can not be easily mistaken as to His person. His birth and the manner of His death and His resurrection are clearly given in history. Let us see my dear Jewish brethren if Jesus is that Light, yea, the Messiah, and if we can prove it from the books of the Old Testament. We Jews admit that we have no definite knowledge of the time of the Messiah's appearing. "Our eyes fail while we wait for our God," was anciently the language of our people. The hope of Israel, their Saviour in time of trouble, they know not. Hence they have ever been liable to deception, and again and again they have been bitterly disappointed. That there was a general and strong expectation of the Messiah at the time that Jesus appeared, is evident by the numbers of well-informed and learned men who received Him, and who were so convinced of the truth of the light that they saw and heard, that they willingly suffered the most cruel martyrdom for His sake.

But the Jewish people in general expected Him at this period. This is especially testified by the heathen writers, Suetonius and Tacitus; and a reference to Josephus our great historian, proves that from their hope of deliverance by the Messiah proceeded their desperate resistance of the Roman power. Under every misfortune of their country they still clung to that hope, and more and more earnestly as their calamities increased, they were buoyed up by this hope. It was the same hope which enabled them to endure the miseries of the most dreadful siege which history records—that of Jerusalem. And we are told by Josephus that on the day in which the city was taken, the poor deluded people were persuaded by a false prophet to ascend the battlements of the temple with the expectation that they would receive miraculous signs of their deliverance.

And that Jesus was that light, yea, the Messiah, is confirmed by the suffering of the early Jewish Christians. Their belief in Jesus was not a mere matter of opinion, it related to a matter of fact. We certainly know whether we see anything wonderful, or do not see it. The first Christians were all believing Jews and they united in witnessing to a series of miraculous and astonishing facts; they were convinced of what they saw, and rather than compromise or deny the truth they submitted to the most cruel and most horrible sufferings and oppressions. These they endured, not for a short time merely, but through a long course of years. Now what was the power that enabled them to endure? Ah, they had seen that great light, the Lord Jesus Christ. And they had also seen Him after His resurrection from the dead; For he was seen, says St. Paul, of the twelve Apostles; after that He was seen by above five hundred brethren at once. Now, supposing this evidence were false, would St. Paul have dared to make such an assertion, and mention in connection with it a host of witnesses who were at that time still living, and who could therefore have come forward and contradicted this statement?

Then the accounts of the Christians by heathen writers agree as to their sufferings, and as to the numbers of martyrs, with the accounts we have in the Scriptures. I extract the following passage from Murphy's Tacitus:—

"In order, if possible, to remove the imputation of ordering Rome to be set on fire; Nero determined to transfer the guilt to others; for this purpose he punished with exquisite tortures a race of men. . . . . . . commonly called Christians, believing Jews. The name was derived from Christ, who in the reign of Tiberius suffered under Pontius Pilate, the procurator of Judea. They were put to death with the greatest cruelty, and to their sufferings Nero added mockery and derision. Some were covered with the skins of wild beasts, and left to be devoured by dogs; others were nailed to the cross, numbers were burned alive and many, covered over with inflammable matter, were lighted up, when the day declined to serve as torches during the night."

Now, Tacitus' testimony is valuable; and none the less so because he was a heathen and an enemy to the Christians. It proves that the Lord Jesus Christ suffered under Pontius Pilate; and that within 31 years after His crucifixion, the glorious beams of righteousness had penetrated into other lands, and there were already great numbers of Christians in Rome, as well as in Judea; and that for their belief in Christ they were called to endure the most fearful sufferings. All this evidence agrees with the accounts we have in the new Testament.

But now that my brethren have rejected the true Messiah, they are ever liable to imposture, for they cannot calculate the time of His appearing; thus, being in the dark, they have always been ready to grasp at any shadow. It has been so from the time of the imposter, Bar Cochba, down to Napoleon Bonaparte; and so far have they now lost all knowledge of the true time of His appearing, and so embittered have they become by frequent disappointments, that they have uttered the dreadful anathema, Cursed be he that shall calculate the time of the end.

Yet, is the period for the Messiah's appearance most clearly marked out in Scripture. Why is our nation sceptical in reference to Daniel's prophecy? Do you not realize that it is Daniel himself who most unmistakably sheds light on the time of the Deliverer's appearance? Any honest mind which will study these prophecies must come to a deep conviction that the period for the coming of the Messiah is long past.

And who and what the Messiah is to be, my brethren, the Jewish people profess to know not, except that they declare to us one thing; He is to deliver them from their afflictions, and give them joy, temporal dominion and prosperity and the triumphant possession of their own land!

When the Messiah comes they say He will manifest His claims and make His mission altogether plain! My dear brethren, I ask you, how are you to judge those claims but according to the agreement with the prophecies? How are you to know that a Messiah was to be given, but according as God has promised Him? And has God given no signs by which He was to be known? Has He said nothing about Him whether He was to be a Jew or a Gentile?

You profess that the Lord Jesus Christ might have been a good teacher—but not the Messiah. Dear Jewish brethren I ask you, why do you not study all that can be known about the prophecies? And having studied, why do you not declare to the world all that can be told about the Messiah, so that Christians may compare the evidence of the Messiah in whom they believe with the one you expect according to the scriptures?

BETH SAR SHALOM

Throop Avenue and Walton St.
Brooklyn, N. Y.

Come to Our Meetings

EVERY FRIDAY - - - - 8 P. M.
EVERY SUNDAY - - - 8 P. M.
EVERY MONDAY - - - 8 P. M.

ALL WELCOME

Write us for Free Literature

Published Monthly by the Williamsburg Mission to the Jews, 27 Throop Ave., Brooklyn, N. Y.

זיין א גאט.

דיעזע אידעע פלעגען אידען אויך אין די אלטע צייטען דעמאנסטרירען. שוין אין ירמיהו הנביא'ס צייטען זאגט גאט „אל תבטחו לכם אל דברי השקר לאמר היכל ד' היכל ד' היכל ד' המה". (ירמיה ז' 4) ד"ה, דענקט ניט אז דאס געביידע וואו גאט האט אמאל געוואוינט וועט אייך עפעס העלפען. אויך אין דער צייט פון טיטוס הרשע זענען פילע אידען אנטלאפען צום בית המקדש זיך דארטען צו בעהאלטען מיינענדיג אז דאס ביהמ"ק וועט זיי העלפען. ישוע המשיח האט אונז באלעהרט אין יוחנן ד' 21-23 אז א מענש קאן בעטען צו גאט נישט נור אין ביהמ"ק נישט נור ביי דער כותל מערבי נייערט וואו אימער דער מענש איז.

נור ליידער פעהלט ביי אונזערע אידען די ריכטיגע חכמת ד' וועלכע איז ישוע המשיח אליין. אין משלי ח' הייסט עס, אז חכמה איז בעסער אלס די טייערסטע דיאמאנטען. און די חכמה ווערט אין יענעם קאפיטעל פארגעשטעלט אלס א געוויסע פערזאן. בעזאנדערס איז די רעדע פון דער חכמה זעהר אינטערעסאנט פון פסוק 22-33, די חכמה איז קיין אנדערע אלס ישוע המשיח ווייל אין איהם האט געוואוינט די חכמה פון גאט. קיין איינציגער מענש אין דער וועלט האט אמאל גערעדט אזוי ווי ער, זיינע ווערטער אידענטיפיצירען זיך מיט יענע ווערטער וואס די חכמה רעדט אין משלי ח'. דארט הייס עס: „מראש מקדמי ארץ", ד"ה די חכמה איז געוועזן שוין דא; נאך איידער די וועלט איז בעשאפען געווארען. און ישוע המשיח האט דאס זעלבע געזאגט אז „בעפאר אברהם איז געוועזן איז ער שוין געוועזן. די חכמה זאגט אין משלי ווייטער: „בהכינו שמים שם אני" און איבער ישוע המשיח הייסט עס אין יוחנן א: „בראשית היה הדבר", וועלכעס איז ישוע המשיח.

אט א דיעזע חכמה דארפען אידען האבען. דאס וועט זיי באשעהנען און באלעהרען, דורך דיזער חכמה, ישוע המשיח, וועלען אידען נישט מעהר זיין א קללה זאנדערן א ברכה, צום פאלק ישראל צוערסט און דאן אויך צו אלע אנדערע נאציאנען פון דער וועלט.

גרויסע אידען

מיר שטעלען דא דאס בילד פון דעם גרויסען איד דאקטאר ארטהור ראוז פון אינדיאנאפאלים, אינדיאנא, וועלכער וועט אליין זיין ביאגראפיע דערצעהלען ווי אזוי ער איז געקומען צו גלויבען אין ישוע המשיח.

„איך בין געבוירען געווארען אין ליווערפאל, ענגלאנד, ביי זעהר פרומע ארטאדאקסישע פאמיליע, וועלכע האבען געמוזט עוקר זיין פון רומעניע צוליעב די דאמאלסדיגע רדיפות אויף אידען אין עמלק לאנד. אין ליווערפול האב איך מיין פריהעם שטודיאום מיטגעמאכט ביז מיין 15 יעהריגעם אלטער. איך קאן מיר נאך היינט קיין רעכענשאפט אבגעבען פארוואס עס האט מיך דאמאלס אזוי שטארק געצויגען קיין אמעריקא, אויסער ווייל גאט האט עס אזוי געוואלט אום דעם צוועק צו ערגרייכען אזוי ווי מיר וועלען שפעטער זעהן.

אין אמעריקא האב איך מיין שטודיום פארטגעזעצט. בין דורכגעגאנגען קאלעדזש און אוניווערזיטעט, האב גראדואירט דאקטאר מעדיצין און האב געהייראט. עס האט מיר באמת גאר נישט געפעהלט ווייל איך האב געהאט א זעהר נאבעלע שעהנע און גוטע פרוי, איך בין געווען ערפאלגרייך אין מיין פאך, און האב אויך געהאט שפעטער טייערע און שעהנע דריי קינדערלעך. דאכציך איז דאך אלעס גוט אז א מענש זאל זיך פיהלען פאלקאם צופריעדען, דאך...

איינמאהל אין שעהנעם טאג האב איך מיך ארום געזעהן ביי די אלע גליקען ווי אומגליקליך איך האב מיך געפיהלט, איך האב געמליך באמערקט ווי א בעזע צוויי פיסיגע שלאנג האט זיך אריינגעכאפט אין מיין אירדישען גן עדן און האט מיין שלום בית צושטערט און צובראכען, מיין הערץ פארוואונדעט און פון מיר געמאכט א בארג אש. אונטער אזאלכע אומשטענדען האב איך מעהר נישט געקאנט מיין פראקטים פארזעצען, מיין בלוט האט געשריגען נאך נקמה פאר מיין בעליידיגטער און רואינירטער לאגע, און אזוי האב איך נאך דעמזעלבען טאג געקויפט א רעוואלווער וועלכער זאל מיין אויפגערעגטעם בלוט שטילען...

א צייט לאנג האב איך מיך מיט דעם געוועהר ארום געטראגען און געזוכט יענע בעסטיאלע שלאנג אין מענשען געשטאלט פון איהם נקמה צו נעמען, איך האב איהם אבער נישט געקענט געפינען. איינסטווייל איז ר"ה און יו"כ אנגעקומען. איך שטעה אין דער שוהל, קלאפ מיין ברוסט מיט די באריהמטע „ועל חטאים" אבער וואס נוצט דאס קלאפען ווען אין הארצען טראג איך מיך ארום מיט מארד וואס גאט זעהט און וויים אלעס. מיין געוויסען האט מיך אנגעהויבען שטארק צו פלאגען און האב נישט געוואוסט וואס צו טהון. אדער זיך אויפהערען צו קלאפען ועל חטא, אדער אוועק ווארפען דעם רעוואלווער.

זייענדיג אזוי פארטיעפט אין מיינע איינענע געדאנקען דערהער איך ווי דער חזן זאגט מיט אזא טרויריגען נגון דעם „באין מליץ יושר מול מגיד פשע" אז עס האט מיך אזש אויפגעוועקט פון מיינע טיעפע געדאנקען, און האב מיך אליין געפרעגט, געוואלד וואו נעמט מען דעם מליץ יושר אז ער זאל פאר גאט מיינע מערדער געפיהלען פארטיידיגען און ווער קאן איבערהויפט מיין מליץ יושר זיין אז ער זאל אזא פאר'צרה'דיג צובראכען לעבען אויסגראדען און בענייען?

א קורצע צייט שפעטער אזוי זיצענדיג אין דער „פריי־מאורער" טעמפל צו וועלכען איך בין געווען א מיטגליעד און דארט האב איך געהערט אז איין עוואנגעליסט (קריסטליכער פרעדיגער) איז געקומען אין שטאדט און וועט דרש'ענען וועגען עפעס א זעהר אינטערעסאנטע טהעמא. איינינע פון אונז זענען יענעם אבענד אהין געגאנגען און צו דער צייט ווען אין מיינע געדאנקען איז נאך פריש געווען יענע פראגע וועגען דעם מליץ יושר, ווער ער איז און וואו מ'נעמט איהם, האט יענער עוואנגעליסט יענעם אבענד גע'דרש'ענט פון דעם גרויסען מליץ יושר ישוע המשיח (אגרת אל העבריים, קאפיטלעך 9 און 10) וועלכער איז געקומען אין דער וועלט פאר 1900 יאהר צוריק צו ווערען דער מליץ יושר צווישען מענש און גאט אום גראד צו מאכען אלע קרומע און צובראכענע געמיהטער און הערצער און ברענגען דער נשמה א תיקון מיט דעם וואס ער אליין האט זיין לעבען און זיין בלוט געגעבען פאר די זינד פון דער וועלט.

די השגחה האט עפעס אזוי ווי ספעציעל פאר מיר, יענעם ליעבען פרעדיגער אהין געבראכט וועלכער האט מיט זיינע מעהרערע דרשות אויף מיר אזוי געווירקט אז איך האב דעם רעוואלווער פון מיין טאש אוועק געווארפען, איך האב דעם מערדער־געפיהל מיט די הילפע גאטעם בעזייטיגט און בין א נייער מענש געווארען.

זעהר אינטערעסאנט האט אויף מיר געווירקט צוויי אויפשריפטען וואס יענער פרעדיגער האט געהאט אויף דער וואנד. איינע איז געווען „דער שכר פון זינד איז דער טויט", וואס עס האט טאקע מיר געמיינט, און דאס אנדערע איז געווען „אבער די מתנה פון גאט איז אייביגעם לעבען דורך ישוע המשיח" (אגרת אל העבריים קאפיטעל 2) וואס איך האב עס אליין אזוי נויטיג בעדארפט. דאס האט מיך אין גאנצען צו דעם איינציגען מליץ יושר אריבערגעצויגען און נאך איינינע טעג שטודירענדיג דאס טייערע ברית חדשה האב איך מיט א קלאהרען געוויסען אנגענומען ישוע המשיח אלס מיין פודה ומציל.

א קורצע צייט שפעטער האב איך מיך ארום געזעהן אז מיין תכלית דארף נישט זיין נור צו געבען רפואת הגוף פאר מענשען און דערפאר נעמען געלד. איך האב א גרויסען פערלאנג באקומען מענשען צו העלפען אויך מיט רפואת הנפש, בעזאנדערס פאר דעם קראנקען פאלק ישראל איבער וועלכען ישעיה הנביא זאגט אין קאפיטעל א: „מכף רגל ועד ראש אין בו מתום", איך בין באלד דרויף געגאנגען דורכמאכען א געוויסעם שטודיאום פאר דעם צוועק און איצט קאן איך מיט פרייד דרש'ענען צו אידען וועגען רפואת הנפש אין ישוע המשיח און זיי אויך געבען רפואת הגוף אלס דאקטאר.

פאראורטייל צו אידען וועלכעס קאן ווערען א גאנץ נאהנטער קרוב מיט שנאה.

אט מיט אזעלכע פיהרערס זענען נעביך אידען איבער דער גאנצער וועלט געשטראפט געווארען. זיי האבען היציגע קעפ און קאלטע הערצער. באלד זוכען זיי נקמה און באלד צייגען זיי שנאת חנם.

אט קומט א געשיכטע פון ווארשא. א אידישער יונגערמאן האט געזאגט אז ער גלויבט אין ישוע המשיח, איז ער פאריגען יום כפור געקומען ווי געוועהנליך אין דער שוהל אריין. אזוי באלד ווי די ראשי הקהל האבען איהם באמערקט אז ער איז דארט, האבען זיי זיך א ווארף געטהאן אויף דעם יונגען מאן, איהם א שליידער ארויס צו געבען און זיי האבען איהם אגב אורחא צודראפעט דאס פנים, צוריסען די קליידער און איהם אנגערופען „משומד, פארקויפטע נשמה“ און נאך אזעלכע צונעמען, וואס שמעקען מיט מיטעלאלטער, איגנאראנץ און גראבקייט.

די פוילישע צייטונגען האבען דאס ווי געוועהנליך באשריבען און זיי האבען געפרעגט: איז דאס די רעליגיאן וואס אידען האבען, צו באגעהן רציחות און שפיכות דמים ווי זיי האבען געטהון אום סאמע יום כפור?

נאך האלטען זיי א יום כפור, פאסטען און שלאגען זיך „על חטא“ און טאקע אין דערזעלבער צייט באגעהען זיי אזעלכע געוואלטיגע רציחות. עס איז עפעס אזוי ווי „טובל ושרץ בידו“ און מיט דעם זענען זיי מחלל שם שמים. דאס איז אבער פאראויס געזאגט געווארען אין יחזקאל ל״ו: „ויבואו אל הגוים אשר באו שם ויחללו את שם קדשי באמר להם עם ד׳ אלה...“

נישט נור האט גאט קיין סימפאטהי מיט אידען אין גלות וואו מיר ליידען אזוי פיעל צרות פון אלערליי גוים, נייערט ער רעכענט אונזער גלות און ליידען פאר א גרויסע זינד ווייל גאטס נאמען ווערט דאדורך פארשוועכט דורך זייערע ווילדע און משוגע׳נע דרכים וועלכע קאנען נור קומען פון פערדארבענע הערצער וואס זענען פאל מיט שנאה.

דערפאר בעטען מיר אונזערע אידישע בריעדער, קומט אריבער צו ישוע המשיח, ער וועט היילען דאס פארדארבענע הערץ. ער וועט פון דארט ארויסטרייבען די שנאה און אמשטאט דעם איינפלאנצען די געטליכע אהבה צו אלע מענשען, בפרט צו אייגענע בריעדער. דאן וועט מען נישט מעהר ארויסווארפען א איד פון שוהל אום יו״כ ווייל ער גלויבט אין ישוע המשיח און מען וועט איהם נישט אנרופען נעמען וואס זענען אזוי גיפטיג אזוי ווי א גיפטיגע שלאנג... אזעלכע פארדארבענע מעשים פאר׳מיאוס׳ען דאס אידישע פאלק אין די אויגען פון דער וועלט. יא אפילו די בעסטע גוים וועלכע זענען פריינדליך צו אידען קענען אויך נישט אין פאלקאמענהייט מיט זיי פריינדליך לעבען, ווייל ווען מענשען צייגען גרויזאמקייט און אויסערארדענטליכע שנאה טרייבען זיי פון זיך אוועק פריינד און שאפען זיך פיינד און שונאים.

עס איז פשוט צום שטוינען. דער גרויסער רבי הלל וועלכער איז געוועזען אזוי באליעבט און איז נאך ביז׳ן היינטיגען טאג געעהרט מיט דעם וואס מ׳געהט יעהרליך אויף זיין קבר. דער הלל האט ארויסגעגעבען א לעהרע וועלכע איז בייִנאהע גלייך צו דער לעהרע פון ישוע המשיח, נעמליך, „מה דעלך סני לחברך לא תעביר“, דאס, האט ער געזאגט, איז דער עיקר פון דער תורה. אבער וואו האלטען דאס אידען? מיר וואלטען גערן געזעהן איין אידישע געמיינדע אין דער גאנצער וועלט וואס זאל האלטען דיעזען עיקר פון דער תורה „ואהבת לרער כמוך“!

אידען דארפען נישט האבען גרעסערע לעהרער ווי זיי האבען געהאט, זיי דארפען אבער האבען דעם רוח הקודש אום זיי צו פיהרען אין דרך הישר, און דעם רוח הקודש קאן מען נישט באקומען נור דורך אמונה און ישוע המשיח וועלכער האט געזאגט „סיידען א מענש ווערט אויפ׳ס ניי געבוירען פון וואסער און פון גייסט קאן ער נישט קומען אין מלכות השמים“. (יוחנן ג׳).

איינינע ביבעל פארשער שטעלען זיך אב מיט פארוואונדערונג איבער דער ווידער־האלונג פון דעם בלוט בלבול אויף אידען. כמעט אין יעדען לאנד איז דער עלילת דם ארויסגעבראכט געווארען צווישען גוים מיט דעם ערפאלג פון צרות און ליידען פאר אידען. און יעצט איז דער עלילת דם געקומען, כאטש אין א שטילען קול אבער ווי שטיל ער זאל נישט זיין האט ער זיך אנגעשלאגען אויך דא אין סאמע אמעריקא. וואס זאל דאס באדייטען? מילא אין די אנדערע נישט ציוויליזירטע פארגרעבטע מקומות פון אייראפא איז דער חידוש נישט אזוי גרויס. דאס פאלק איז דום און אז א גלח אדער אירגענד וועלכע אנדערע פערזאן זאגט אז אידען דארפען בלוט אויף פסח גלויבען זיי עס, ווייל „פתי יאמין לכל דבר“, אבער דאס חידוש וואקסט גרעסער אלס דער כח הדמיון קאן אויסמאהלען, ווען אין אמעריקא זאל אזוי וואס קענען פאסירען. אמעריקא דאס ציוויליזיוטסטע און געבילדעטסטע לאנד. אמעריקא וואו יעדער איינער האט דאס רעכט צו דיענען גאט לויט זיינע איבערצייגונגען, אז אין אמעריקא זאל אזא מין קול פון עלילת דם געהערט ווערען איז אן אויסערארדענטליכע פאסירונג, א מאנסטער, א ספינקס, ס׳לאזט זיך גאר נישט גלויבען און דאך איז דאס קול פארשפרייט געווארען אין דער גאנצער וועלט אלץ דורך די נארישע אידען וואס האבען דאס אזוי שטארק פובליצירט. פארוואס איז דאס אזוי? וויא אזוי קאן א וועלט צולאזען אז אזא פינסטערער שקר זאל ווידערהאלט ווערען נאך אמאל און ווידער אמאל?

די איינציגע ערקלערונג דערפון זאגט מען יאגבע איז אז גאט האט אין דעם א צוועק און דערפאר ערלויבט ער דאס. מיר ליינען אין ברית חדשה ווען מ׳האט ישוע המשיח פארקלאגט פאר דעם גאווערנאר פילאטוס אין ירושלים האט פילאטוס, א פשוט׳ער גוי, גענומען אין געגענווארט פון דער אידישער קהילה מיט׳ן כהן גדול און די סנהדרין בראש, א גלאז וואסער און האט זיך אבגעוואשען די הענד און האט געזאגט מיינע הענד זענען ריין פון דעם בלוט פון דיעזען אונשולדיגען מענש, עס איז אייער פעראנטווארטליכקייט. דרויף האבען די פערזאמעלטע אידען גענטפערט און הויך אויסגעשריגען „דמו עלינו ועל בנינו“, ד״ה, זיין בלוט נעמען מיר אויף זיך און אויף אונזערע קינדער. (מתתיהו כ״ז).

אט־א־דאס האט גאט אין זין ווען ער ערלויבט דעם בלוט בלבול. ער וויל דערמיט דאס אידישע פאלק דערמאנען אז דעם גרויסען נאציאנאלען חטא וואס זיי זענען בעגאנגען געגען ישוע המשיח און ער וויל אז זיי זאלען תשובה טהון און זיי זאלען איהם אננעמען אלס זייער איינציגען גואל און משיח. דאן וועט דאס ווירקען אויף זייער הערץ, דאס הערץ וועט באקעהרט ווערען און אין יענעם נייעם הערץ וועט במילא קיין פלאץ האבען פאר קיין שום שנאה נייערט די געטליכע ליעבע צו אלע מענשען בכלל, און צו גלויביגע אין ישוע המשיח בפרט.

די כותל מערבי אין ירושלים

עס איז דארט אין ירושלים געוועזען דאס יאהר א פארשטערטער יום כפור. דער יום טוב איז פארקעהרט געווארען צו א תשעה באב מיט א קלאג א יאמער א געוויין א געשטופעריי מיט א געשלעגעריי וואס האט פאסירט ביי דער כותל מערבי אט אין דעם פארגאנגענעם יו״כ.

ווי געוועהנליך זענען פיעלע אידען געקומען דאווענען צו דער כותל מערבי מיט דער אידעע אז דארט הערט גאט בעסער די תפילות. ווייל זאנסט וואלטען זיי זיך נישט אזוי געשטופט מיט אזא גרויס מסירות נפש צו די עטליכע אלטע שטיינער.

ווייל מענער און פרויען זענען דארט אהין געקומען דאווענען, האבען זיי דארט געמאכט אזא מין מחיצה, פעסט צוגעשלאגען צום בארדען, וועלכעס די אראבער האבען נישט געוואלט ליידען. זיי, די אראבער, האבען זיך שוין איינינע מאל געהאט בעקלאגט אויף אידען וואס האבען אהין געבראכט בענקלעך זיך אנידער צו זעצען דארט ביי דער כותל מערבי. האט דאס טאקע דער גאווערנאר געהאט פארבאטען, איצטער האבען זיך די אראבער בעקלאגט וועגען דער מחיצה, זיי האבען גע׳טענה׳ט אז די כותל מערבי בעלאנגט נישט צו די אידען אליין נייערט צו אלע איינוואוינער, און ווען מען ערלויבט אידען דארט אויפשטעלען אזא מחיצה וואס איז א ממשות׳דיגע זאך וועט דאס אידען געבען א געלעגענהייט צו טענה׳ן מיט יאהרען שפעטער אז זיי האבען דארט א חזקה און עס איז גאר זייער אייגענטום.

אויף דיזער קלאגע איז דער גאווערנאר פון ירושלים אליין אהין געקומען צו כל נדרי, די מחיצה צו בעטראכטען און ער האט געפאדערט אז מ׳זאל אוועקנעמען די צום בארדען צוגעפעסטיגטע מחיצה. מען האט אבער דעם גאווערנאר׳ס באפעהל אויך נישט געוואלט פאלגען ביז עס זענען געקומען פאליציי און דאס ווענטל צובראכען און אוועקגעריסען. האבען אבער אידען דאס נישט געוואלט צולאזען און כאטש אין מיטען דער שמונה עשרה האבען זיי זיך אנגעכאפט אין דער מחיצה און נישט געלאזט דער פאליציי דאס אוועק נעמען. ווי געוועהנליך איז דאך די פאליציי שטארקער האבען זיי די אידען געשלאגען איבער די הענד כדי צו קענען פריי אויספיהרען דאס געזעץ. און אין דעם צוזאמען־שטויס זענען צוריסען געווארען טליתים, קיטלען, קאפעליושען, ספאדיקס און פרויען קליידער און עס איז געווארען א גרויסע מהומה.

ווען אידען זאלען אבער גלויבען אין ישוע המשיח וואלטען זיי זיך נישט געשטופט צו שמוציגע אלטע שטיינער און שלאגען זיך קאפ אין יענער וואנד און זיך דערצו בוקען אווי די שטיינער זאלען